

Angreb vilde foregaa, kunde man ikke vide paa det givne Tidspunkt. Man slog sig til Ro med, hvad den daværende Finansminister udtalte: at Hjælpen ikke vilde blive effektiv, at det hele vilde klare sig, hvis man stillede denne Garanti, saaledes at de paagældende Banker kunde faa Tid og Ro til at afvikle deres Forhold; man maatte gøre noget og gøre det hurtigt for ikke at skade Landets Kredit osv. Men jeg vil dog paastaa, at hvis man havde vidst, at Loven om Bankgarantien vilde koste over 10 Mill. Kr., saa var Loven, som jeg ogsaa sagde i Aftes, ikke gaaet saa glat igennem, som den gik, og jeg tør aldeles bestemt overfor den højtærede Indenrigsminister paastaa, at i alt Fald Socialdemokraterne ikke havde stemt for denne Lov, hvis man havde været paa det rene med det, man nu er paa det rene med, nemlig, at hele denne Garantium vilde gaa fløjten; derom føler jeg mig ganske overbevist. Men det var, som sagt, under de Omstændigheder, hvor vi stod: med truende Skyer hængende over Hovedet paa os, det var under Trykket heraf, at man gik med hertil. Men det er een Ting, en helt anden Ting er det med Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Medens vi med Hensyn til Bankgarantien ikke vidste, hvad det var, der forestod, ikke kendte Ulykkens Omfang, ligger dette Forhold i alt Fald ganske klart for os nu med Hensyn til Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Der kende vi Ulykkens Omfang, der vide vi, hvad det er, vi gaa ind til, og saa synes jeg, at denne Forskel, der er paa disse 2 Love, berettiger os til at stille visse Fordringer til det Lovforslag, vi behandle for Øjeblikket.

Jeg glæder mig over, at forskellige ærede Medlemmer have sluttet sig til mig i mit Synspunkt med Hensyn til Forslaget om Ændringerne i Loven om Spare- og Laanekasser, til min Tanke om, at man ikke bør vedtage dette Tillæg, fordi det har for farlige Konsekvenser, og til min Tanke om, at man skal se at faa det ind i selve Loven om Den sjællandske Bondestands Sparekasse, thi det er nødvendigt for at faa denne Sag ordnet for sig, uden at det faar Indflydelse paa andre Laane- eller Sparekasser. Jeg glæder mig overordentlig over, at det har vundet Tilslutning, og jeg haaber, at man allerede kan sige, at hvordan det ellers gaar, er det slaaet fast, at dette Tillæg i alt Fald ikke bliver til Lov i den Form hvori det er forelagt.

Til det ærede Medlem fra Svendborg (W. Neergaard), som nys havde Ordet, vil

jeg blot gøre en eneste kort Bemærkning. Det ærede Medlem udtalte, at han vilde ønske, at den højtærede Indenrigsminister vilde fremsætte og gennemføre et Lovforslag om Forandringer i Sparekasseloven, forinden denne Lov om Den sjællandske Bondestands Sparekasse blev vedtagen, og han udtalte, at en saadan ny Lov om Sparekasser nok vilde kunne gøres færdig i en Fart. Dertil vil jeg gerne sige: Nej, lad os dog endelig være fri, lad os være fri for at faa en ny Sparekasselov eller en Ændring i Sparekasseloven jaget igennem Tingene, saadan som Loven om Bankgarantien blev jaget igennem Tingene. Skulle vi have en Ændring i Sparekasseloven — og deri er jeg ganske enig med det ærede Medlem, og den højtærede Indenrigsminister har jo ogsaa lovet os, at han vil fremsætte Forslag derom —, lad os saa endelig i Ro og Mag sørge for, at vi faa en god Lov. Jeg synes, at de senere Tidens Begivenheder bør stemme os til at tage Sagen under alvorlig Overvejelse, forinden vi skride til en Ændring af Sparekasseloven, saa at denne Ændring kan blive saa god som overhovedet muligt og saa god, at vi i alt Fald have nogen Garanti for, at de Katastrofer, vi have set i den senere Tid, ikke oftere gentage sig.

Birck: Det Arbejde, der nu skal gøres i denne Sag, skal gøres i Udvalget og ikke i Salen.

Overfor det ærede Medlem fra Fredrikssund (Sigurd Berg) maa jeg desværre vedblivende hævde, at han i sin Tid burde have forstaaet, at det var et utilbørligt Forhold, at en Sparekasse, hvis Regnskab bør være klart, har et saa stort Indlaan i een Bank og en saa stor Gæld til en anden Bank; graverende er det, at dette Forhold, hvad det ærede Medlem maaske ikke har vidst, synes at have været fleraarigt. (*Sigurd Berg:* Det har jeg aldrig vidst). Nej, det tror jeg heller ikke. Nationalbanken har formentlig som Bank maattet se paa sin egen Fordel, men jeg er ganske vist enig med den højtærede kongevalgte Landstingsmand, de Frikonservatives Ordfører, i, at det havde været noblere og stoltere, om Forholdet ikke havde været saadan, som det var for Nationalbankens Vedkommende. Thi Sagen er, at i alt Fald den burde have vidst, at det Forhold var fleraarigt, og have fattet Mistanke særlig med Henblik paa Tidspunkter, hvor Sparekassen havde Gæld til den, og de Tidspunkter, hvor den ikke havde det.